

Pusztai Zoltán:

Visszabeszéd

(farsangi előzetes)

hangomat jogellenesen hallattam,
nem csoda hát, hogy szálkát és kukoricát
számlált a félhomályban térdem e dalban,
s hogy foghegyről kaptam: hogyan jövök
ahhoz, hogy egyáltalán akármí, bármi
szikrányi szavam legyen a nevem, ha kuss,
(kézenfekvőnek tűnt, kusitákról valószínűleg
halovány dicsérő szó se lesz) és amúgy is más
papírt kíván a rovásírás – hiba, ha látványosan
ágaskodik tövis karcolta versből a vessző,
fülsértő, halotti csendből (!) a felkiáltójel,
akár a szög, s főleg, ha vért köhögni merészel
a keresztkérdésre (mi az, hogy magyar?)
falfehéren a farsangi lapra, akinek lapot se
osztottak bizonyos magaslatokban még,
és nem jelenik meg nagypénteken az élet
forrását bizánci méreggel mételyező folyóirat
divatos hasábjain olyasmi verslábakon soha,
fél sora se, miben is íjat szkíták helyett
(veszett ügy előjele, ha túlon túl meditatív
az ív) célzóvizet kortyolva például Ámor
feszít, s marcipán szívek tükrében terelget
bárányfelhőket, távol a céllövölde novemberi,
vérpíros fogószínpadától föl és alá a szél,
ezüstös foncsor fölött fodrozva brüsszeli
felszínt és csipkét, időmértékesen,
mint bölcsőnek címkézet, tépett röpcédulákkal
behintett ravatalon halottkém fakó angyalhajat,
hol égi eredetet, égi ígét tagadva harsog
naponta szedett-vedett szavakról esti mesét
a Tudatszűkítő Intézet frontembere,
s nyelvét a sok ezer éves jelekre Tordoson,
Tatárlakán kameleonként ölti (míg áporodott
szagot leplez a kölni) a hamiskás sakálvokál,
és laboredénnyel kezében kollaborál ez és amaz,
díjazva hasonszőrűt: hiénát, ölebet, veszett kutyát,
míg *túlélőt* védőbeszédnek álcázott vád
vezényel sötét sarokba hajnaltól napestig itt,
ha túlon túl magyaros húrokon pendít ma dalt,
s ha nem hajlandó, miként azt kérték: kihalni még,
jövöbe olvadó jégtáblán evezve, összejtekig,
vérig sebezve se, és nem hajlik gerince, akár a nád.

Félcédulák

befutott késve, de miféle végre?
 a villát (a nagyobbacsát, az aprót)
 a csontnyelű falatba fúrta és szúrta,
 s a kurta korcsmában sörét a pultra
 koppanó álomszuszék
 fejekbe befészkelte még
 néhány, amíg a viperás zsandár
 átgázolt, akár egy szandál
 télen a téren a jégen,
 tisztán és hollófehéren,
 és nem is habozva, akár a sör:
 a kocsonyás vértócsán nyugat felől.

körmével dércsípte szőrszálakat
 lóhalálában hasogatva lohol a vad
 kalandor horda elől irháját mentve,
 fejvesztve, akit a rendre
 ferdehajlamú vazallus oktat,
 hol torkon akad a szó és a mondat,
 mint vadásból alumínium
 kanállal halászott gombóc,
 mielőtt lámpaoltás után
 takarna kóchajat paplan vagy pokróc,
 és szögön a zebracsíkos darócruha
 álmodna gyűrötten március idusa

után pár héttel kezekbe kardot,
 vagy élőhalott ajkára finánc láb
 helyett mézédés csókot csupán,
 és hálóba pók helyett aranyhalat –
 a talán egy pillanat
 alatt foszlik ma szerte,
 zúgja egy konzervdobozt
 görgetve a Vérmező utcában
 kísértetként föl és alá a szél,
 mintha a van és a volt között
 szemernyi idő se lenne,
 csupán egy fekete lyuk,

hová is eleven kérdőjelként zuhan,
 görbülve magányos órán, akár a tér,
 lét és a nemlét határán
 bámulva ráncot és nyálcsíkot,
 előbb a tükörben később a párnán,
 (többnyire úgy, mint aki fél
 leszületni leszegett fejek közé,
 életfa lehántott kérge alatt
 megbúvó rovarhadat becézni)
 ki már csak másnak remél,
 névtelenül a kényszerzubbonyból,
 tébolyult sorok között: szabadulást.